

Resebrev - april 2012. Turkost på Bahamas och sen hem till Florida!

Exumas är en del av Bahamas och omfattar ca 360 öar. Bara ett fåtal av dem är bebodda och den totala befolkningen uppgår till ca 7 500 personer. Då priserna och skatterna är låga för icke bofasta äger många kändisar sin egen ö här, bland annat Nicholas Cage, Johnny Depp och Eddie Murphy. Great Exuma är den största ön och här finns förstås huvudorten, George Town, med ca 1 000 invånare.

Kapten tog direktflyget till Fort Lauderdale för några dagars besök och jag blev ensam på vår mooring boj. Lata dagar med mycket läsning. Vid solnedgången blåser man i conch här och det är bara att njuta av skådespelet. Conch är den stora snäckan som är så typisk för Bahamas och som av många anses vara en delikatess. Lite konstig känsla att vara ensam, vi är ju normalt alltid tillsammans men jag njöt av tiden. Fick se ljuvliga soluppgångar och en morgon simmade en flock delfiner förbi.

Tyvärr dras vi båda med en seg förkylning så upptäckarlusten har inte varit på topp.

Jim Och Christine passerar oss

..på väg till den populära stranden o baren vid ankringen

Tre dagar senare var kapten tillbaka och strax efteråt dök Jim och Christine upp. Ett av de paren vi fraktade master tillsammans med i höstas och som vi haft så mycket roligt ihop med sedan Lake Michigan och nu senast på Key West. Kärt återseende förstås! Men för oss var det hög tid att fortsätta norrut och efter en rejäl bunkring i den välförsedda affären i George Town var det dags.

Öarna i Exumaskedjan kallas för "Cay" och de inlopp som man kan gå in i kallas "Cut". Vi seglade på Atlantsidan och gick på eftermiddagen in genom Cave Cay Cut, ett av de största inloppen men med kraftiga strömmar. Nu var det nästan slack och allt gick väl. Söder om inloppet ligger Muscha Cay, en ö som ägs av magikern David Cooperfield. Den kan man hyra för 325 000 US-dollar. Per vecka! Men då kan man förstås vara 20 personer på ön. Norr om inloppet ligger Cave Cay och där ankrade vi.

Nästa dag fortsatte vi på insidan av ökedjan, på den grunda Exumas Bank bland sandbankar och förrådiska korallhuvuden. Här finns ingen utprickning men i vår pilotbok finns ett antal waypoints som man kan följa och då ha tillräckligt djup under kölen.

Vi ankrade vid Big Majors Spot och möttes av de numera berömda grisarna. Här finns en flock fläckiga grisar som gärna tar sig en simtur. De har naturligtvis lärt sig att charma turister och därmed få en liten godsak eller två.

11 april var det min födelsedag och jag vaknade redan 05.00 av att kapten smög upp. Sen hände ingenting! Försiktigt kikade jag ut runt hörnet och såg att han satt vid datorn! Hade han glömt var det var för dag? Jag kunde förstås inte hålla mig utan gick upp och frågade. Raskt blev jag körd i säng igen med order om att sova och lite senare hördes från salongen "Ja må hon leva.....". Uppvakning på sängen med paketer och allt!

Efter frukost åkte vi in till stranden med grisarna och matade dem med bröd. Oj, vilken fart det blev på dem! Storgalten var nästan på väg upp i dinget.

Storgalten!

På Staniel Cay hyrde vi en golfbil och susade runt på ön. Tre timmar senare hade vi varit överallt! Inklusiv lunchstopp. Bra sätt att ta sig fram på dessa öar. Det går inte så fort men bråttom har vi ju inte, vägarna är inte alltid i strålande skick och avstånden är korta. Vyerna är ibland så vackra att det tar andan ur en.

Ankringen, stranden och marinan vid Staniel Cay

Strax intill Staniel Cay ligger Thunderball Grotto, en naturlig undervattensgrotta där bland annat delar av James Bond-filmen Thunderball spelats in. Vid högvatten ligger ingången under vatten men vid lågvatten simmar snorklare lätt in. I taket är det öppet och solljuset strilar ner i grottan som är fylld av färggranna fiskar. Populärt är att försöka få med sig lite brödsmulor och liknande att mata dessa med. Även detta satte våra förkylningar stopp för men andra som varit där var helt hänfödda.

Ingången till Thunderball Grotto, vid lågvatten

Och insidan!

Bild från internet

En del av öarna i Exumas är naturpark, Exuma Cays Land & Sea Park, 22 miles lång. Här får man inte fiska eller ta upp lobster eller conchsäckor och de finns i överflöd. Vattnet är smaragdgrönt och det klaraste vi någonsin sett. På Warderick Wells ligger parkens kontor och här, som på många ställen, har man lagt ut bojar för att skydda botten.

På norra Warderick ligger bojarna i en ring runt ett grundflak i en läcker lagun och här stannade vi och väntade ut ett blåsväder. Första natten längst ut där havet rullade in men dagen efter fick vi flytta längst in i lagunen. Härligt!

Dessutom dök det upp gamla bekanta, franska båten Pjuske som vi låg grannar med i Jacaré i Brasilien för två år sedan! De skall också göra The Great Loop så vi hade mycket att prata om.

I ring runt grundflaket vid Warderick Wells

Även om vi var här förra året var det mysigt att gå en av de fina vandringslederna på ön. Denna gång hittade vi även vrakved, på en av de blåsiga stränderna på utsidan, så när vi kom till Boo Boo Hill kunde vi i år lämna ett minne från seaQwest som så många andra gjort före oss. Vi lyssnade vid Blow Hole som en sån här dag verkligen gjorde skäl för sitt namn. Man kan förstå att folk förr trodde att det var döda sjömän som spökade när man hör det klagande ljudet.

På utsidan av ön blåste det bra

Från Boo Boo Hill har man fin utsikt över lagunen

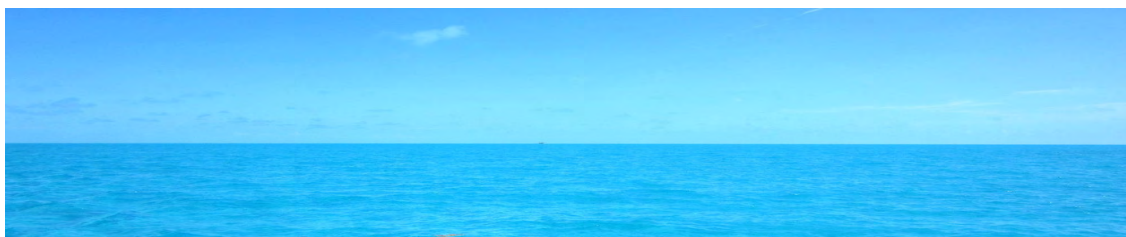
Något vi sett, och uppskattat, många gånger på vår resa är att man är sparsam med förbudsskyltar. Så mycket trevligare det är att mötas av uppmaningar, som: "Take only photographs... Leave only footprints!"

Vi stannade till på den privatägda resortön Highbourne Cay som har en liten marina och är ett av få ställen i norra Exumas där man kan handla lite och dessutom slänga sopor. Men de har vett på att ta betalt, två påsar kan man slänga för 5 US\$ styck sen kostar varje påse 25 dollar att bli av med!

Det blev en spännande dag på vår färd västerut. I perfekta ostnordostliga vindar satte vi kurs mot den stora ön Andros med spirade segel, s.k. "butterfly". Först seglade vi över den grunda Exuma Bank, där vi förra året på vår väg till Nassau fick spana efter och väja för korallhuvuden. Nu var det mulet så någon "eyeball navigation" var inte att tänka på. Det behövdes inte heller, vi hade hela tiden ca 6 meters djup. Efter banken djupnade det raskt när vi seglade in på det blåaste av vatten, den djupa "havsgraven" Tongue of the Ocean. Här faller vattendjupet raskt från 35 till 1 800 meter.

När man närmar sig Andros har AUTEK (Atlantic Undersea Test and Evaluation Center) undervattensverksamhet sedan 1965 och forskar i ubåtsjakt med levande mål och syntetiska torpeder. Rådet enligt pilotboken är att konstatera att allt man råkar se i vattnet är hemligt och styra undan.

Vi spanade för fullt men såg ingenting innan vi till slut styrde in i en öppning i världens tredje störta barriärrev och kunde lägga till i lilla Andros Town/Fresh Creek.

Ön Andros är den största av Bahamas 26 bebodda öar och är till ytan större än alla Bahamas 700 öar tillsammans. Trots det bor här bara ca 8 000 invånare och orterna är små. I Fresh Creek, strax ovanför marinan ligger Androsia Batik, öns stolthet. Det sägs att man exporterar sina varor över hela världen så vi besökte fabriken som var långt mindre än vi väntat oss. Först ett rum där två tjejer stämplade batikmönster för hand med hjälp av schablonverktyg på ett benvitt tyg. Nästa stora rum var fyllt av badkar och här färgades tygerna som sedan hängdes ut på tork på baksidan av huset. Slutligen en stor sal där ett tiotal tjejer satt och sydde upp färdiga plagg av de egentryckta tygerna. Och förstås en affär som sålde deras varor till fabrikspriser. Det fanns ytterligare ett par byggnader som troligen var lager, kontor och liknande men det kändes inte direkt som någon världsomspännande verksamhet.

För att kunna gå rakt över den grunda Great Bahamas Bank i dagsljus lämnade vi Andros Town till kvällen dagen efter. Härlig nattsegling norrut längs ön Andros kust och inte blev det sämre av att kapten, strax innan solnedgången, drog upp en 3-kilos "Bigeye tuna".

Mycket välkommet ombord då vårt försök att handla på Andros inte gav så mycket, bristen på färskvaror är nu akut.

Och nu var AUTEK ute också. I öster lystes hav och himmel upp som om där låg en hel stad. Tur att vi inte skulle åt det hållet.

Tre kilo Bigeye Tuna på kroken!

Precis till gryningen var vi vid märket för att korsa banken. Vatten, vatten, vatten överallt men väldigt ödsligt och ensamt under dagen. Vi mötte några få snabbgående motorbåtar. Efter knappt ett dygn ankrade vi vid Gun Cay, strax söder om Bimini. Vi blev till slut fyra båtar som övernattade där, en fransk båt och vi som skulle västerut och två amerikanska på väg österut.

Färden över Straits of Florida började kanon i härlig vind och fin hjälp av Golfströmmen som dundrade på norrut i ca 3 knop. Halvvägs svartnade himlen och vi fick ett antal squalls runt och över oss. Sen dog vinden ut så det blev motorgång. Samtidigt accelererade strömmen för att till slut vara uppe i 5,5 knop och vi fick styra allt mer söderut för att hamna rätt. Sista halvtimmen kom vinden tillbaka så i 20 knops vind och full ström dundrade vi in i Fort Lauderdale där vi kunde ta en boj i Las Olas marina.

Härlig känsla att vara tillbaka! Både på en plats vi gillar och i civilisationen.

På bojen bredvid vajade en svensk flagga! Det visade sig vara Frideborg från Åhus, med Stig och Monica ombord. De har nästan seglat i vårt kölvatten, men vi har aldrig träffats tidigare, och de skall också göra loopen. Klart vi hade mycket att berätta för dem!

Själva fullföljde vi just här vår egen Great Loop efter ett år och 6 dagar (vi startade från just Fort Lauderdale den 14 april 2011). Ett fantastiskt år då vi avverkat över 6 500 Nm och träffat otroligt gästvänliga människor. Färden har gått genom 21 olika stater (17 med båt och ytterligare 4 via bil) och vi har sett allt från storstad till byhåla. Från vildmarken i norr till den djupaste södern. Från societeten i ost till den vackra highway 1 i väster.

Solen går upp över Las Olas mooringfield

Fort Lauderdale, eller USA:s svar på Venedig som den kallas, har ca 170 000 invånare och en lång historia bakom sig. Här bodde ursprungligen Tequesta-indianer som levde ett gott liv av vad den bördiga naturen gav. Den förste europén landsteg i Florida år 1513 och sedan dess har Florida styrts av spanjorer och senare engelsmän innan man blev en del av USA. Många indianer dog av de sjukdomar som européerna förde med sig och de sista Tequesta-indianerna evakuerades till Kuba år 1763.

Fort Lauderdale har fått sitt namn efter major William Lauderdale som ledde byggandet av tre fort i samband med det andra stora kriget mot Seminole-indianer som slog sig ner här under 1800-talet.

Efter andra världskriget fick Fort Lauderdale stor betydelse som hamnstad, vilket den har än idag. En av världens största hamnar för kryssningsfartyg ligger här och staden är ett av USA:s största turistmål. Ansedd som en världens "båtstäder" med 100-tals marinor och ca 45 000 registrerade fritidsbåtar. Plus alla besökande båtar!

När man angör Florida med båt ringer man och anmäler sig hos Boaters Organisation och får då ett ankomstnummer och har 24 timmar på sig att klarera in. Eftersom vi kom på en fredag frågade vi om myndigheterna var öppna på lördag och fick svaret att de har öppet 8-8 sju dagar i veckan. Nästa morgon tog vi alltså en taxi till dessa myndigheter, som ligger i närheten av flygplatsen. Först ett besök hos immigration, som stämplade våra pass och gav oss sex månaders uppehållstillstånd. Sen tog det stopp! Tullen har inte öppet på helger så vi måste komma tillbaka.

Efter helgen blev det alltså en ny taxiresa och vi fick vårt cruising permit som ger seaQwest rätt att stanna här i ett år. Tillbaka i båten tog vi ner vår gula flagg, släppte vår boj och satte kurs mot New River.

New River flyter genom Fort Lauderdales "downtown" och är tillräckligt djup för större båtar ytterligare några distans in i landet. Floden kantas i city av höghus men annars av bostäder med egen brygga längs kanten. En mycket trevlig färd med fyra broar som måste öppnas för att vi skall komma igenom.

seaQwest längs New River genom downtown

Många av villorna har egen båtplats i floden

Efter downtown är man ute ur evakueringszonen för en eventuell orkan och här finns 15-20 marinor och all kringsservice för båtar, bl.a. ett stort varv för superyachter.

Här hade vi kikat på ett par marinor och den vi slutligen valt är ett s.k. "hurricane hole" men låg bortanför den stora leden I-95 som har en fast bro över floden på 55 fot. Vår mast är 56 fot med VHF-antenn så den monterade kapten ner. Lite nervöst om vi skulle komma under men vi kom nära lågvatten och hade 56 fot till bron så allt gick bra och vi kom fram till Marina Bay marina & resort.

Som namnet antyder är det ett bostadsområde med en marina mitt i. På ena sidan ligger stora superyachter och på vår sida alla lite mindre. Spelar ingen roll om man bor i båt eller i lägenhet; alla har samma tillgång till de fina faciliteterna. Pool och jacuzzi, klubbhus med bastu, gym, biljard, filmsal och konferensrum. Dessutom en stor lobby där kaffet alltid står på och man kan hämta sin morgontidning.

Bredvid marinakontoret ligger Rendezvous; en omtalad restaurang med bra mat.

seaQwest på plats i Marina Bay

Områdets pool

Här skall seaQwest ligga under orkansäsongen så vi startade direkt med alla förberedelser; Ta ner segel och allt löst på däck, tvätta tampar och annat som skall stuvvas. Packa ihop dingens. Gå igenom alla skåp inne och få slängt en del. Köra iväg allt skrymmande till ett förråd. Se över försäkringar, båtpapper och alla personliga handlingar. Ja, listan kan göras lång.

Nytvättade tampar

Irländsk pub vid Riverwalk med marina prylar i taket

En dag tog vi dingens ner till Downtown och 20 minuter senare strosade vi på den fina gångvägen som man byggt längs floden i centrum, "Riverwalk". Här ligger Fort Lauderdale's "Historic District" med hus som uppförts i början av 1800-talet. Det är en lustig detalj vi märkt på många platser i Amerika. Man vill gärna visa upp historia men den startar alltid med den vite mannen. På något sätt tycks man glömma att landet varit bebott långt innan de kom hit!

Sista helgen i april var det "Lauderdale Air show", två hela dagar med spektakulära flyguppvisningar. Lördagen grydde med grå himmel och regndroppar hängande efter en vecka med strålande fint väder. Det var fem år sedan sist så folk gick man ur huse denna dag. Detta är de bästa flygarna Amerika kan visa upp. Och visst kunde de flyga!

På stranden tillsammans med 475 000 andra...

Ca 475 000 personer tog sig till stranden på lördagen och vi fick bland annat se attackplanetet Hornet, Geico Skytypers från andra världskriget, Black Diamond Jet Team, ett antal singelflygare med världsmästaren Rob Holland i spetsen och Red Bulls skydivers. Den nästan fyra timmar långa showen avslutades med en uppvisning av U.S. Air Force Thunderbirds men då hade vädret blivit sämre och flera av deras fräckaste nummer fick ställas in. Ännu sämre blev det på söndagen, som bjöd på riktigt skitväder med ösregn hela dagen, då hela showen blev inställd.

Då åkte vi istället, tillsammans med de flesta andra här, till Sawgrass Mills som är ett av världens största shoppingcenter med bara märkesbutiker. Fast parkeringarna var proppfulla och massor av människor rörde sig inne i centret gick det smidigt och lätt att i affärerna förnya våra garderober.

Den uppmärksamme läsaren kanske undrar vad vi gör här, uppe i en flod i orkanutsatta Florida och det redan i april? Vår långsegling på tänkta tre till fem år har nu pågått i fyra år och till sommaren 2013 är vår reskassa slut. Vi måste alltså börja jobba igen. Och nu har det dykt upp en möjlighet för oss att ändå inte riktigt avsluta äventyret. I sommar börjar kapten arbeta här i Fort Lauderdale och till att börja med bor vi i båten. Men först skall vi på besök till Sverige!

Heléne @ seaQwest

seaQwest i den läckra lagunen vid Warderick Wells